

[Stærmose.]

autoritativ Klarhed over disse Forhold, saadan at den Mistillid til vore Myndigheder, som breder sig i vide Kredse, havde Mulighed for at svinde hen.

Hvad angaar den højtærede Udenrigsministers sidste Udtalelse: at disse Udnævnelser ikke har skadet Danmarks Anseelse i Udlandet, saa er det jo noget, som kun Tiden kan vise. Mange, deriblandt ogsaa jeg, ved ganske bestemt, at man ogsaa i Udlandet havde ventet, at vor Udenrigsrepræsentation skulde skifte Ansigt efter Befrielsen. Og nu skifter vi jo ogsaa, men det er ikke den Forandring, Udlandet havde ventet. Nogle Steder er man mindre tolerant end i England, hvor det engelske Udenrigsministeriums Direktør, Sir Alexander Cadogan, naturligvis vil være overordentlig høflig og hjertelig over for Direktør Hvass — ellers vilde Sir Alexander vel overhovedet næppe have modtaget Hr. Hvass. Men andre Steder er man, som sagt, skarpere i Bedømmelsen. Ud fra indledende Høflighedsvisitter, som ogsaa i Frankrig vil blive gennemført med den elskværdigste Etikette, kan man i Virkeligheden intet sige og intet bedømme.

Nu er Udnævnelserne imidlertid sket, og derfor er der ikke andet at gøre end at ønske, at de høje Embedsmænd, der har faaet disse vigtige Placeringer, ogsaa i deres høje Stillinger maa faa Held og Lykke til at gøre en Gerning til Gavn for vort Land.

Oluf Pedersen: Hvad angaar det foreliggende Lovforslag om udvidet Udenrigstjeneste, vil jeg gerne henstille, om det ikke var betimeligt, at Lovforslaget blev liggende til den nye Rigsdag, der kommer, for at det kan blive nøjere undersøgt, om man nu ogsaa har Raad til disse Foranstaltninger. Hvis Regering og Rigsdag fortsætter paa samme Linie som nu — for alle Forslagenes Vedkommende kan man jo sige, at det er nødvendigt —, hvis man fortsætter med Udgifter som nu, staar een Ting for mig som helt sikker, og det er, at Resultatet bliver et ødelagt dansk Pengevæsen. Jeg tror ikke, den nuværende Regering — og vel heller ikke den Rigsdag, der sidder nu — har tilstrækkelig Ben i Næsen til at hindre denne Udvikling. Men vi kunde dog maaske faa os mandet saadan op, at vi lagde Udgiftsforslag hen til den nye Rigsdag; det varer jo ikke saa længe, og det haster vel ikke saa meget, at det ikke godt kan vente. Jeg anser det for en adskilligt større Ulykke for det danske Folk, hvis vi virkelig skulde faa Pengevæsenet ødelagt, hvad alt taler for

i Dag — med den Rundhaandethed, der er. Man har ligesom Fornemelsen af, at ingen har Ansvaret, ingen Regering har Ansvaret tilsyneladende, og det staar i Forbindelse med hele den Form, Regeringen har antaget; saa kan man kalde den en Diskussionsklub, som et Medlem af Regeringen kalder den, eller en umulig Regering, som et andet Medlem af Regeringen kalder den. Det er ikke mine Ord, det er Regeringens egne Medlemmer, der bruger disse Benævnelser.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om Besættelsestiden. Det er min Opfattelse, at vor Nation har ført sin Kamp med de Midler, der nu engang staar til Raadighed for en lille Nation mod en overvældende Overmagt, og denne Kamp er ført med et Resultat, som man kan være stolt af, ogsaa for Danmarks Skyld. Jeg vil i alt Fald vende mig imod enhver, som i Forbindelse med den Kamp, der er ført, vil prøve paa at kaste Smuds paa Danmarks Navn. Vi blev jo brutalt overfaldet. Vi førte vor Kamp med alle de Midler, der staar til en lille Nations Raadighed, og den Tro, at det alene var Sabotage og Frihedskæmperne, der reddede Danmarks Ære, er efter min Opfattelse rent ud sagt forbandet Løgn. Det var naturligt, at vor Kamp ogsaa gav sig det Udslag, men det var ikke det, som holdt vor Nation sammen.

Hvis man tror, at det Cirkulære til Amtmændene, der omtales i disse Dage, var det typiske for den politiske Kamp, tager man fejl. Jeg skal ikke letsindigt dømme om Cirkulæret, men jeg tør tro, at det aldrig vilde have passeret Rigsdagens Samarbejdsudvalg, og jeg skal ogsaa sige hvorfor: det vilde afvige fra den Linie, der er ført. Jeg har altid — og jeg har heri ikke staaet alene — fordømt Scaveniuspolitikken, naar den udtrykkes paa den Maade, at det gjaldt om at komme med Indrømmelserne før Kravene. Maaske var Scavenius en Nødvendighed, men det er min Opfattelse, og var det ogsaa dengang, at havde man fra politisk Side trasket i hans Fodspor, vilde det have bragt vort Folk i Ulykke.

Naturligvis er der sket meget, som kan omtvistes. Men jeg tror ikke, at nogen vilde have kunnet tage et andet Standpunkt, og jeg vilde næppe selv med min Viden i Dag have ændret Standpunkt. Men saa maa jeg nødvendigvis, for at det kan være rigtigt, tilføje, at 8. Juli-Erklæringen med sin Beundring for Værnemagten ikke passerede Samarbejdsudvalget. Jeg fandt ogsaa dengang, at det var en ganske uanstændig Erklæring. Og med Hensyn til Spørgsmaalet Scavenius ligger det saadan, at det var de